

PEONY

[ALERT!]
[STATUS ALERT: DEBUT OR DEATH HAS BEEN TRIGGERED]

DEBUT OR DIE

DEBUT OR DIE

6

데뷔 못 하면 죽는 병 걸림

เดบิวต์ออร์ดาาย

DS.Back เขียน Porí J. แปล E-HO ปณ





DERBY OR DIE

데뷔 못 하면 죽는 병 걸림

6

DS.Back

เขียน

Pori J.

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ



Debut or Die เดบิวต์หรือตาย 6

데뷔 못 하면 죽는 병 걸림



PEONY

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com @amarinbooks @PeonyPublishing

데뷔 못 하면 죽는 병 걸림

Debut or Die

Copyright © DS.Back, 2021

All rights reserved.

The Korean edition was originally published by KWBOOKS, Korea.

This Thai language edition was published by Amarin Corporations Public Company Limited in 2025 by arrangement with KWBOOKS through IP PRIME, Bucheon, Korea.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใด ๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8412-3

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิธกพันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา อังอาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร ปริญดา มั่นสมันตรี • บรรณาธิการ บุญยาพร มีแสง

บรรณาธิการต้นฉบับ รสริณ อ่อนน้อม • บรรณาธิการภาษาเกาหลี อจรา เตชะพิชญักดิ์ • ผู้ตรวจทานต้นฉบับ beliy

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษ์ณ์ เขียวกลิ่น • ศิลปกรรมปก ศิริพร เสนายอด

ออกแบบรูปเล่ม ดวงหทัย มีตฤติศชัยกุล • คอมพิวเตอร์ มนัสนันท์ • พิสูจน์อักษร วรณรวิ, สุคนธา กิ่งก้าน

คำนำสำนักพิมพ์

ในที่สุดเทศกาลก็ได้เป็น 'รุ่นพี่' กับเขาแล้ว เพราะ <บริษัทไอดอล จำกัด (มหาชน)> ซีซั่น 4 ได้ผู้ชนะเป็นที่เรียบร้อย และเซ็นสัญญาเข้ามาอยู่ภายใต้สังกัดเดียวกัน ลำพังเป็นวงไอดอลหญิง ก็ได้กลืนตราหมาโซยมาแล้ว นี่ถ้าพวกแฟน ๆ รู้ว่าผู้อำนวยการบริษัทตั้งใจเอาเทศกาลมาเป็นเครื่องมือเรียกกระแสให้วงน้องใหม่ละก็ สงสัยได้ส่งจอร์จแห่ไปเผาบริษัทแน่ ๆ

พอพูดถึง 'รุ่นพี่' ก็อดนึกไปถึงของรยอไม่ได้ ไหนอีกฝ่ายบอกว่าสถานะผิดปกตินี้เป็นครั้งสุดท้ายแล้ว ถ้างั้นจะอธิบายเรื่อง 'พัคมุนแด' จะตายทันที นี่ยังงี้ หรือว่าต้องนัดเจอกันเพื่อพูดคุย? จะว่าไปเจ้าตัวก็ดูจะตัดใจเรื่องเริ่มต้นชีวิตใหม่แล้ว ถึงได้รับลูกหมามาเลี้ยง แกมยังขยันส่งรูปมาให้มุนแดดูเสียด้วย ตกลงนี้มันความสัมพันธ์แบบไหนกันเนี่ย!



PEONY

ถึงนักอ่านชาวไทย

ขอบคุณที่ให้ <Debut or Die>
เป็นหนังสือที่เลือกหยิบมาอ่านในวันนี้
หวังว่าเมื่ออ่านเรื่องนี้จะช่วยให้คุณนักอ่านได้เป็นอิสระ
จากความทุกข์และความกังวล
และคงจะเป็นเรื่องดีถ้าคุณได้ตกหลุมรัก
แล้วสามารถเพลิดเพลินไปกับเรื่องราวได้อย่างเต็มที่

สุดท้ายแล้ว ตัวเอกจะได้เป็นไอดอลแบบไทย
มาร่วมสัมผัสประสบการณ์ไปด้วยกันนะ
และเมื่อใดก็ตามที่คุณนักอ่านพลิกหน้าหนังสือ
ที่แห่งนั้นจะมีเหล่าตัวละครอยู่ด้วยกันเสมอ

ฝากเนื้อฝากตัวด้วยนะ
ด้วยความเคารพ
Baek DeokSoo





คำเตือน

นิยายเรื่องนี้มีเนื้อหาเกี่ยวกับ

- Bullying (การกลั่นแกล้งในโรงเรียน)
- Cyber Bullying (การกลั่นแกล้งบนอินเทอร์เน็ต)
- Depression (อาการซึมเศร้า)
- Kidnapping (การลักพาตัว)
- Panic Disorder (อาการตื่นตกใจ)
- PTSD (โรคเครียดหลังเผชิญเหตุการณ์ร้ายแรง)
- Mental Abuse (การทำร้ายจิตใจ)
- Self-harm (การทำร้ายร่างกายตัวเอง)
- Suicidal Thought (มีความคิดว่าจะฆ่าตัวตาย)
- Suicide (การฆ่าตัวตาย)

บทที่ 14



“ใบที่สุด ยอดขายของวันนี้ก็ทะลุหนึ่งพันดอลลาร์แล้ว ฉันคิดว่าพรุ่งนี้น่าจะไปเที่ยวสวนสนุกได้โดยไม่ต้องเป็นหนี้สิน”

“ว้าว!!”

มีเสียงปรบมือดังขึ้นจากรอบทิศทาง เมมเบอร์ทุกคนยัดเส้นยัดสายและไฮไฟร์กันด้วยสีหน้าภาคภูมิใจ

“ตะ...ดีมอันนี้ใหม่”

“ชอบใจนะ”

ฉันดีมน้ำลูกพลัมที่ซ่อนอายยอนเอามาให้รวดเร็วหมด รู้สึกภูมิใจอย่างบอกไม่ถูก

ทุกคนทำงานหนักมาก

ถ้าเราทำแบบนี้ต่อไป เราก็จะผ่านไปได้อย่างราบรื่นโดยไม่มีหนี้...
เดี๋ยวละ

“...”

นี่มัน...เริ่มจะไม่เหมือนรายการวไรตี้เข้าไปทุกทีแล้ว...?

ทุกคนอินกับมันมากเกินไป

ทันใดนั้นฉันก็ตระหนักได้ว่าทีมงานถ่ายทำเริ่มจริงจังกับการปลดหนี้มากกว่าการมาเที่ยว ทำเอาฉันถึงกับเหงื่อตก

ฉันจะผ่านเรื่องนี้ไปได้ยังไงเนี่ย

ไม่ได้การ

ดูท่าว่าฉันจะต้องโหม่นัวให้ทุกคนใช้จ่ายกันอย่างฟุ่มเฟือยซะแล้ว

อันที่จริงในตอนที่ย่างแผนรายการเรียลิตีนี้ มันเป็นคนเซปต์
ห้องเที่ยวและผ่อนคลายธรรมดา แต่เพราะโรคคลั่งอเมริกาของ
ผู้อำนวยการทำให้มีการเพิ่มเนื้อหารีแอ็กชั่นวัฒนธรรมอเมริกันเข้าไป
ด้วย เลยกลายเป็นคอนเทนต์ซ้ำซากเสียจนคาดเดาได้ง่ายมาก

ไม่ต้องเดาให้ยากเลย

เพราะเดี๋ยวนี้อีกมีแต่คอนเทนต์ที่ให้ไอดอลดังๆ โชว์ภาพลักษณ์
เย้ยวยาจิตใจออกมาเรื่อย ๆ แล้วแบบนี้จะเป็นกระแสได้นานแค่ไหน
กันเชียว

ทีมงานรายการเรียลิตีเองก็หมดความกระตือรือร้นไปแล้วเช่นกัน
แต่ไหนแต่ไรพวกเขามักสนุกกับการสร้างชิ้นกระตุ้นอารมณ์คนดู
หรือรู้สึกสะใจกับการได้แกล้งผู้ร่วมรายการ แต่ก็เพราะอย่างนี้ถึง
หลอกलोได้อย่างง่ายดาย

“ถ้ารายการมีความพลิกผันน้อยจะสนุกกว่าไหมครับ อย่างเช่น
ให้พวกผมหาเงินเที่ยวเอง...”

“ใช่ไหมล่ะ”

พวกเขางับเหี่ยวในทันที เนื่องจากผู้อำนวยการกำลังโฟกัส
กับวงรุ่นน้องที่กำลังเดบิวต์ ข้อเสนอปรับเปลี่ยนคอนเทนต์จึงผ่านฉลุย
ทีมงานรายการเรียลิตีก็เริ่มวางแผนสร้างรายการใหม่ โดยนำคอนเซปต์
“หาเงินเที่ยวเอง” มาทำให้ตื่นเต้นเร้าใจสุดขีดอย่างที่คาด

...แต่ฉันก็นึกไม่ถึงว่าพวกเขาจะหักหลังกันด้วยการเรียกเก็บหนี้
กะทันหันตั้งแต่การถ่ายทำวันแรก

“โอ๊ย~ วันนั้นใช้เงินเยอะเกิน จะหามาคืนมันยากมากเลย”

“นั่นสิครับ ได้เรียนรู้ถึงการใช้จ่ายอย่างมีความรับผิดชอบแล้ว
ครับ...”

“ตอนนั้นพวกเรากินอะไรนะ ลีอบสเตอร์?”

“ลีอบสเตอร์กับคิงแครบ! อร่อยมากครับ!”

“อืม ก็อร่อยจริงๆ แหละ...”

คำพูดสติสของชายจีนทำให้ใครบางคนถึงกับมีสีหน้าหม่นหมอง
ขึ้นมา ซึ่งก็ไม่แปลกใจเลย

พวกทีมงานจงใจดัดเยียดคอร์สที่แพงที่สุดให้เรา

“ไม่เป็นไร~ ทุกคนไปได้ทุกที่จริง ๆ ครับ!”

ทีมงานเอาแต่พูดแบบนี้อยู่ตลอด ซึ่งเป็นวิธีการพูดที่ทำให้สมาชิก
ทุกคนเข้าใจตรงกันว่า ‘วันแรกให้เที่ยวเล่นเต็มที่ไปก่อน เป็นการสร้าง
แรงจูงใจในการทำงานเพื่อจะได้กลับมาเที่ยวเล่นแบบนี้อีกครั้ง’ ดังนั้น
ในวันแรกพวกเราจึงไปชมปลาโลมาที่เมืองตากอากาศเคปเมย์ในนิวเจอร์ซีย์
กินลีอบสเตอร์ และพักที่รีสอร์ทสุดหรู

และยอดค่าใช้จ่ายที่ถูกระบุไว้คือ...

“ไม่คิดเลยว่าจะโดนเรียกเก็บเต็ม ๆ ตั้งสี่พันดอลลาร์!”

“นั่นนะสิ”

เทียบเป็นเงินเกาหลีก็ราว ๆ สี่ล้านห้าแสนวอน

หากวันนั้นไม่ได้ยื่นกรานต่อรองจนลดค่าที่พักลงมาเหลือหนึ่งพัน
แปดร้อยดอลลาร์ ด้วยใช้ข้ออ้างว่า ‘ต่อให้ไม่ได้เที่ยวเล่น แต่ยังไม่ก็ต้อง
มีค่าใช้จ่ายเรื่องที่พัสดุดีไม่ใช่เหรอ’ พวกเราก็คงต้องจมปลักอยู่กับหนี้
ก้อนโตไปอีกนาน

แม้จะเป็นการเริ่มต้นที่ชวนให้ใจหาย แต่พอมองย้อนกลับไป
ก็คิดว่ามันสนุกไม่น้อย เพราะท้ายที่สุดแล้วก็เชื่อว่าไม่มีเงินจริง ๆ
เป็นเพียงการหักหลังและสร้างความตื่นเต้นในรายการวาไรตี้ ไม่มีเรื่อง

โหดร้ายอะไรแบบนั้นอยู่แล้ว

ตอนนั้นที่ทีมงานพากันหัวเราะลั่นเชียว...

ฉันยังจำภาพที่แพเซจินมองพวกเขาด้วยสีหน้าเหมือนถูกทรยศ
ได้ดี

หลังจากนั้น พวกเราก็ตั้งหน้าตั้งตาทำงานตัวเป็นเกลียวจนปลดหนี้
หมดภายในสามวัน อีกทั้งยังเก็บเงินได้อีกแปดร้อยดอลลาร์สำหรับ
เที่ยวสวนสนุกในวันพรุ่งนี้ นับว่าเป็นความสำเร็จเกินกว่าที่คาดคิดไว้

...เสพติดการหาเงินจนเพลินท่วมเทมากไปซะได้

พอได้มาบริหารเงินด้วยตัวเองจริง ๆ ถึงพบว่าความรู้สึกช่าง
แตกต่างออกไปโดยสิ้นเชิง แม้ว่าจะมีการหยุดพักเที่ยวเล่นระหว่างนั้นบ้าง
แต่เพราะต้องการเที่ยวแบบประหยัดที่สุด จึงได้แค่วิ่งเล่นตรงชายหาด
พร้อมกับกินขนมขบเคี้ยวเล็กๆ น้อยๆ ซึ่งก็ไม่ได้ให้ความรู้สึกประทับใจ
อะไรเป็นพิเศษ

เพราะฉันคราวนี้ต้องเต็มสัปดาห์ไปหน่อย จะได้มีชิ้นดี ๆ ให้ไป
ตัดต่อ

“ดีละ พรุ่งนี้เรามาใช้เงินอย่างมีแบบแผนกันดีกว่า”

“สะ...สู้ๆ!”

“เทศกาลในวันนี้ก็ยอดเยี่ยมมาก~”

การเที่ยวสวนสนุกในวันพรุ่งนี้ดูเหมือนจะเป็นโอกาสเหมาะจริงๆ
เราจะต้องใช้เงินเก็บทั้งหมดและก็กลับไปเป็นหนี้อีกครั้ง จะว่าไป
แค่ค่าตัวเข้าสวนสนุกกับซาฟารีก็ปาไปสี่ร้อยห้าสิบดอลลาร์แล้ว ส่วนเงิน
ที่เหลืออีกสามร้อยห้าสิบดอลลาร์...ตกใช้กันคนละห้าหมื่นวอนแบบนี้
ก็คงหมดในพริบตา

ง่ายเลย

นั่นแหละ โน้มน้าวชายูจินให้ได้ก็เรียบร้อยแล้ว ฉันถอดผ้ากันเปื้อน

ออกและนำไปแขวนไว้ข้างอ่างล้างจาน

ไม่ว่ายังไง ขอแค่รายการออกมาสุนัขก็พอ

รายการเรียลตี้ของเทสตาร์ดำเนินไปในรูปแบบที่เผยแพร่ตอนใหม่ สองตอนต่อสัปดาห์ แต่เฉพาะสมาชิกแบบชำระเงินเท่านั้นที่สามารถรับชมตอนถัดไปได้ทันที ส่วนผู้ทั่วไปต้องรออีกสามวันถึงจะรับชมเนื้อหาใหม่ได้ รูปแบบการปล่อยเนื้อหานี้สะท้อนให้เห็นถึงความตั้งใจที่จะคว้าทั้งรายได้และกระแสความนิยมไปพร้อมกัน และแน่นอนว่ากลยุทธ์นั้นได้ผลอย่างยอดเยี่ยม

[เรียลตี้เวิร์กกิ้งฮอलीเดย์โคตรเหนื่อยของเทสตาร์ที่ปล่อยวันนี้ คิกๆๆ]

เทสตาร์ถูกทีมงานหลอกตั้งแต่วันที่สนามบิน และสุดท้ายก็ต้องยอมทำงานพิเศษใช้หนี้ปลดดอกเบียโดยไม่ต้องมีหลักประกัน...รายการตอนที่ 1 ซึ่งเผยแพร่เริ่มต้นแบบนั้นได้กระแสบรรยากาศอย่างร้อนแรง

อัตราการสมัครสมาชิกแบบชำระเงินพุ่งสูงขึ้นอย่างเห็นได้ชัด ยิ่งไปกว่านั้นพัคมุนแดยังซ่อนแผนการเอาไว้อีกชั้น และแผนการนั้นก็เริ่มเผยให้เห็นในฉากที่เทสตาร์ได้ตระหนักถึงการมีอยู่ของหนี้สิน

[มีร้านเล็ก ๆ กะทัดรัดที่พวกเราเข้าไปอยู่ร้านหนึ่งครับ! แต่ทำกำไรจากที่นั่นก็พอแล้วครับ!]

[คิมแรบิน : เชือก]

[รยูซองอู : กะ...กำหนดประเภทของที่จะให้เราขายไว้ไหมครับ เป็นร้านอะไรหรือครับ]

ไม่ได้กำหนดครับ แต่ถ้าต้นทุนเกินหนึ่งร้อยดอลลาร์ เราจะเพิ่มเข้าไปในหนี้สินครับ!]

[อีเซจิน : โห]

และซบไต่เตลไ้ย่างอายก็ตั้งขึ้นมา

[ขายอะไรก็ได้~ ที่ทุกคนต้องการครับ ฮีๆ]

ทันใดนั้นเอง พัทมนแดที่นั่งฟังคำพูดของทีมงานด้วยสีหน้าเรียบนิ่งก็พูดออกมา

[พัคมนแด : งั้นเราขายไฮโดรเจนกันเถอะ]

[????]

[ซอนอาฮยอน : ไฮโดรเจน?]

[อีเซจิน : มุนแดอยากกินไฮโดรเจนเหรอ]

[พัคมนแด : เปล่า ฉันคิดว่ามันน่าจะมีกำลังขายสูงเพราะไม่ใช่เมนูที่จำเจนะ ต้นทุนก็ถูก แถมยังอร่อยด้วยไม่ใช่เหรอ แคเรียกลูกค้าให้ดีก็น่าจะได้...ซึ่งเรื่องนั้นทุกคนก็คงเก่งกันอยู่แล้วด้วย]

น้ำเสียงเขาเต็มไปด้วยความน่าเชื่อถือ มีเสียงตอบรับอย่าง 'โอ้' น่าสนใจดีดังขึ้นจากหลายทิศทาง

ไฮโดรเจนที่คุ้นชินกับการถูกทีมงานหักหลังตั้งแต่ก่อนเดบิวต์สามารถปรับตัวและยอมรับสถานการณ์ตรงหน้าได้อย่างรวดเร็ว และเริ่มหาหนทางเอาตัวรอด ตอนนี้จุดอ่อนที่อาจทำให้รายการดูน่าเบื่อและอืดอาดเพราะว่าเทสตาร์ถูกทีมงานควบคุมอยู่ฝ่ายเดียวนั้น ได้ถูกกำจัดหายไป

โดยสิ้นเชิงแล้ว และกลับกลายเป็นทีมงานที่เริ่มแสดงอาการเลิกลั้กแทน

[อีเซจิน : แต่ว่าจะมีที่ให้ขายหรือ]

[ซอนอาฮยอน : แถวนี้น่าจะมีซูเปอร์มาร์เก็ตเกาหลีใช้ไหมนะ... เหมือนจะได้ยินมาว่า...ที่รัฐนิวเจอร์ซีย์มีคนเกาหลีอาศัยอยู่เยอะเหมือนกัน!]

[พักมุนแด : อืม แล้วก็นะ ฉันทำโฮต็อกอร่อยมาก]

[อีเซจิน : หุย~ มันใจจัด!]

[ชายูจิน : I'm in! (แสดงออกถึงความมั่นใจ)]

[รยูซองอู : ดีเลย อ้อ ถ้าราดซ็อกโกแลตหรือใส่ไอศกรีมไว้ข้างบน ด้วยก็น่าจะเข้ากันนะ]

แม้แต่แพเซจินยังพยักหน้าด้วยสีหน้าจริงจัง ทำให้การตกลงเสร็จสิ้นในพริบตา

รยูซองอูตอบกลับทีมงานด้วยท่าที่สบายใจ

[รยูซองอู : โอเค พวกเราจะขายโฮต็อกครับ]

[พีตี : อะ...เอางั้นหรือครับ? ไม่ลองคิดถึงอย่างอื่นดูบ้างหรือครับ
คือว่าไม่จำเป็นต้องเป็นอาหารก็ได้เนี่ย~]

[ชายูจิน : ไม่คิดครับ!]

เมื่อสมาชิกตอบปฏิเสธอย่างใสซื่อ หน้าจอจึงตัดไปยังภาพของพีตีที่หงนหน้าขึ้นมองฟ้า

[เราคาดการณ์ถึงเทศกาลที่ต้องลองผิวดลองถูกมากมาย]

[และเตรียมมินิเกมไว้อย่างพร้อม]

[แต่สุดท้ายก็ถูกส่งกลับเกาหลีโดยที่ไม่ได้เล่นเลยสักอย่าง...]

ภาพของห้องฟ้าสีครามปรากฏพร้อมกับเสียงดนตรีคันทรี่มีชีวิตชีวา
ที่ถูกใส่มาเพื่อเพิ่มความขบขัน

[☆ การตัดสินใจเปิดร้านโฮต็อกของเทสตาร์ ☆]

[(ใช้เวลาทั้งสิ้น 5 นาที)]

และนั่นคือจุดเริ่มต้นของ...เทสตาร์ที่ต้องเปิดร้านขายโฮต็อก
อยู่ตรงมุมหนึ่งของชายหาดในประเทศสหรัฐอเมริกา เป็นการตัดสินใจ
ที่ทำให้ได้ครบทั้งสามองค์ประกอบที่จับใจผู้ชมคือ เงิน อาหาร และ
ความภาคภูมิใจในชาติ

[พนักงานคนนั้นน่ารักจัง!]

[โฮต็อกนะเธอ ทั้งกรอบและอร่อยมาก]

ต่อจากนั้น ฉากที่เทสตาร์ขายโฮต็อกท่ามกลางคำชมจาก
ชาวต่างชาติที่ไม่รู้จักพวกเขาก็ถูกตัดมาสั้นๆ ใส่ไว้ในตัวอย่างรายการ
รสชาติความสนุกอันคุ้นเคยของรายการว่าเรารู้แบบนี้ ไม่แปลกใจเลย
ที่ผู้คนจะอดใจไม่ไหวจนต้องตัดสินใจสมัครสมาชิกแบบชำระเงิน

- ทีมงานนี้มันปีศาจชัดๆ ฮามาก ฮ่าๆๆๆๆๆ
- ++ เทสตาร์ตกใจกันน่ารักมาก ขอเบี่ยงหลังเยอะๆ ด้วยนะคะ!
- โอ้โฮ รายการเรียลิตี้ของไอดอลทำอะไรแบบนี้ด้วยเธอ

แปลกใหม่ดี แถมสนุกเวอร์ คิกๆๆๆ

- ปฏิกริยาตอนกินไฮด็อกของชาวต่างชาติ? รสชาตินี้มันคือ...
รสชาติของความภาคภูมิใจในชาติ!
- ไม่คิดว่าจะฮาขนาดนี้ รีบปล่อยตอนต่อไปเร็วๆเถอะ

ความคิดเห็นที่เต็มไปด้วยความคาดหวังจากผู้ชมหลังไหลเข้ามาอย่างต่อเนื่อง และโชคดีที่ความคาดหวังเหล่านั้นไม่ถูกทำลาย

ในตอนที่ 2 เทสตาร์โชว์ให้เห็นถึงทีมเวิร์กที่น่าประทับใจ พร้อมกับเปิดร้านและดำเนินกิจการได้อย่างดีเยี่ยม รายการเรียลิตี้ยังคงดำเนินไปอย่างสนุกสนานและกระชับรวดเร็วจนถึงตอนที่ 3 ที่พวกเขาเจียดเวลาไปชมชายหาดหลังจากผ่านไปไม่กี่วัน

[พวกเธอเป็นชมรมอะไรกันเหรอ เด็กมหา'ลัย หรือเด็กม.ปลาย?]

[ประมาณนั้นครับ! พวกเราเต้นและก็ร้องเพลงด้วยกัน~]

ภาพที่ชายูจินยกยิ้มพลางเอ่ยประโยคที่เล่นที่จริงถ่ายทอดเสน่ห์ของคำว่า 'เสื้อขนเล็บ' ได้เป็นอย่างดี กระแสตอบรับจากผู้ชมยังคงร้อนแรงอย่างต่อเนื่อง เพราะตอนที่ 2 และ 3 ได้นำเสนอฉากที่ทุกคนรอคอยอย่างครบถ้วน

- เฮ้ย ฉันว่าเด็กพวกนี้ทำงานเก่งนะ ไปอยู่ที่ไหนก็ไม่อดตาย ฮ่าๆๆๆ
- โฆษณาร้านด้วยการแจกคูปองเครื่องดื่มกับชิมฟรีที่ชายหาด โคตรฉลาด อีเซจินนี่อัจฉริยะชัดๆ!
- ซองอูฮ็อตแม่กระทั่งตามมาตรฐานของอเมริกา...ไม่แปลกใจเลย

- ไอศกรีมโฮต็อกนี่มันبابอบมาก สั่งมาส่งได้ไหม มีแต่คนอเมริกัน
ที่มีปากหรือไง เลิฟวิวเวอร์ก็มีปากกินเหมือนกันนะ TT

- ทำโฮต็อก : พักมุนแด, คิมแรบิน

รับออร์เดอร์ : ซอนอาฮยอน, ซายูจิน

เสิร์ฟ : อีเซจิน, รยูซองอู

แฮมสเตอร์ : แพเซจิน

นี่แหละทีมในฝัน!

└ ฮ่าๆๆๆๆๆๆๆๆๆๆๆ

└ ทำไมไม่มีแต่แพเซจินที่เป็นแฮมสเตอร์ ฮ่าๆๆๆ

└ แฮมสเตอร์ของพวกเราทำงานหนักมากนะ TT

เมื่อบุคลิกในแบบรายการวาไรตี้ถูกค้นพบ ส่งผลให้ภาพลักษณ์
ของสมาชิกบางคนดูอ่อนโยนและเข้าถึงง่ายขึ้น

และแล้วช่วงเวลาสำคัญก็มาถึง เมื่อพวกเขาทำรายได้ทะลุหนึ่งพัน
ดอลลาร์และกำลังจะได้ไปสวนสนุก จากที่เทสตาพยายามจะใช้เงินเก็บ
อย่างรอบคอบหวากลับล้มเหลวนั้น ผ่านการตัดต่อจนกลายเป็นจุดที่
เรียกเสียงหัวเราะได้อย่างล้นหลาม และต้นเหตุก็คือพักมุนแดผู้ที่ทำ
ตามแผนของตัวเองได้อย่างไร้ที่ติ

[พักมุนแด : อันนั้นน่ารักแฮะ]

[อีเซจิน : โห~ มุนแด ถ้าซื้ออันนั้นพวกเราล้มละลายแหง!]

[พักมุนแด : ...จริงด้วย โทษที]

ในร้านขายของที่ระลึก อีเซจินปล่อยมุกตลกสั้นๆ แต่มุกนั้นก็กลับ
ทำให้พักมุนแดตอบสนองด้วยท่าทีหงอยๆ ทีมงานตัดต่อเครื่องหมาย

ตกใจนับไม่ถ้วนไว้ที่ด้านหลังเซจินใหญ่ ทันใดนั้นชายูจินก็โผล่เข้ามาแทรก

[ชายูจิน : ซื่อเลยครับ! พวกเราซื่อกันเถอะครับ!]

[คิมแรบิน : ฮะ??]

[ซอนอาฮยอน : ไซ...คงไม่เป็นไรหรอก...!]

[ชายูจิน : เดี่ยวค่อยทำงานใหม่! หาเงินใหม่ครับ!]

[แพเซจิน : กะ...ก็ใช้อยู่หรอก แต่ว่า...]

ซ้ำร้ายรยูซองอูดันไม่อยู่ตรงนั้นพอดี

แพเซจิน สมาชิกที่อายุเยอะที่สุดกำลังอิงกับการยื่นกรานอย่าง กระตือรือร้นของชายูจิน จังหวะนั้นเองชายูจินก็ตอกฝาโลงด้วยการแสวง ทำท่าน่าสงสาร

[ชายูจิน : วันนี้มาสนุกกันเถอะครับ! พวกเราตั้งใจทำงานแล้ว
นี่ครับ...]

[แพเซจิน : งั้น...ครั้งนี้ครั้งเดียวนะ]

[ชายูจิน : Yeah!]

อาศัยข้ออ้างที่ว่า ‘ซื่อแค่ครั้งนี้ครั้งเดียว’ เทสตาร์จึงเริ่มซือบปิง
ในร้านขายของที่ระลึกกัน ซับไตเติลแสนขี้เล่นของทีมงานปรากฏขึ้น

[แน่นอนว่ามันไม่ได้จบแค่ครั้งเดียว ♡]

ใช่แล้ว เมื่อผ่านครั้งแรกมาได้ ครั้งต่อไปก็จะง่ายเอง เทสตาร์
เริ่มวนลูบเดิม ซื้อมังของที่ระลึกและของกินเล่นไม่หยุด และในที่สุด

พวกเขาก็เริ่มยืมเงินจากที่งาน

[เงินแค่นี้เอง~ ทุกคนทำงานแค่สามชั่วโมงก็ทำได้แล้วนี่ครับ!]

[ซอนอาฮยอน : ก็จริงอยู่หรอก...]

[ชายูจิน : ญูต้องเลยครับ!]

[แพเซจิน : (บ่นป่วน)]

[ไม่เห็นเป็นไรเลยครับ ดอกเบี้ยก็ไม่มี! เป็นการมาเที่ยวอเมริกาครั้งแรกของทุกคนไม่ใช่หรือครับ!]

และผลจากการตกหลุมพรางคำพูดนี้...

[ยอดใช้เงินของวันนี้คือ...ว้าว! ติดลบหนึ่งพันสิบสองดอลลาร์!]

[!!!!]

และรายการก็จบลง

[ตั้งใจทำงานนะครับ ทุกคน~]

ตอนที่ 4 จบลงด้วยภาพของเหล่าสตาร์ที่อึดอัดตกตา หมอน และหมวกไว้เต็มสองแขน พวกเขากันเดินกลับที่พักด้วยสีหน้าสับสนงุนงง

- คิกๆๆๆๆ ๆ ㅠㅠ ㅠㅠ เด็กๆ ถลุงเงินกันหมดแล้ว ทำยังไงดี!!
- ทุกคน เพราะแบบนี้แหละค่ะ โฆษณาเงินกู้ถึงน่ากลัว
- ทีมงานน่ากลัวจริงๆ บอกว่าจะดูแลสุขภาพเมมเบอร์อย่างดีเลยไม่ให้ทำงานเกินวันละเจ็ดชั่วโมง แต่ดันยืมให้พวกเขาเป็นหนี้ ฮ่าๆ

└ ลูกค้าแน่นจนมีคนขอร้องอ้อนวอนให้ขายเพิ่ม แต่ทีมงานบอก‘ที่ทำแบบนี้ก็เพื่อทุกคนนะคะ ^^’ ฉันเพิ่งเคยได้ยินเสียงหวานที่ซ่อนพิษแบบนี้ครั้งแรก

└ คึกๆๆๆๆ จริงมาก!

ยิ่งไปกว่านั้น สัปดาห์ที่เรื่องราวการถลุงเงินครั้งใหญ่ในสวนสนุกของเทสตาร์จบลงก็บังเอิญตรงกับงานประกาศรางวัลโกลด์ดีส์กัฟฟอดี

ซึ่งหมายความว่า เป็นสัปดาห์ที่เทสตาร์เดินทางกลับถึงเกาหลีนั่นเอง ผู้ชมรายการเรียลิตีต่างเฝ้ารอด้วยความตื่นเต้น เพราะมันคือโอกาสที่จะได้หัวเราะอย่างสนุกสนานจับผิดอะไรบางอย่างได้ แม้แต่กับเรื่องเล็กน้อยก็ตาม

- เพิ่มโฮต็อกเข้าไปในแฟนซันท์เทสตาร์ที่
- อา แคเห็นหน้าก็ซ้ำแล้ว
- อยากเจอเร็วๆ จังเด็กๆ ฮ่าๆๆๆๆ
- ถ้ามีใครโง่ของที่ระลึกด้วยนะ จะตำนานมาก

ทว่าผู้ที่รอคอยตารางงานในประเทศของเทสตาร์ไม่ได้มีเพียงแค่แฟนคลับของพวกเขาเท่านั้น

“ฮูว...”

ในคำคืนที่เทสตาร์เดินทางกลับถึงประเทศ ไอดอลหน้าใหม่ได้นั่งรออยู่ในลิโอบบี้สำหรับผู้เกี่ยวข้องของบริษัทมาเป็นเวลานานเพื่อที่จะได้พบกับพวกเขา

...ไต่ยืนว่าวันนี้พวกเขาจะแวะมาที่บริษัท

นี่เป็นข่าวที่ได้มาจากผู้จัดการของพวกเธอซึ่งครั้งหนึ่งเคยเป็น
ผู้ดูแลเทสตาร์ จึงไม่มีเหตุผลที่จะไม่เชื่อ

ไอดอลหน้าใหม่กลุ่มสองมือพลางคิดอย่างใจเย็น

ตั้งสติให้มัน วันนี้ต้องพูดให้ดีๆ

ในตอนนั้นเอง ประตูอัตโนมัติฝั่งลานจอดรถก็เลื่อนเปิดออก

“...!”

จากนั้นก็ปรากฏเงาร่างของชายหนุ่มกลุ่มหนึ่ง สวมหมวกและ
มาสก์ รูปร่างสูงโปร่งสะดุดตา

พวกเขาก็คือเทสตาร์

มาแล้ว...!

ไอดอลหน้าใหม่ลุกขึ้นยืนในทันที ก่อนจะรีบพุ่งตรงไปทางนั้น

“สวัสดีค่ะ รุ่นพี่!”

ผู้เข้าแข่งขันที่ชนะอันดับ 2 จากรายการ <ไอดอลมหาชน> ซีซั่น 4
และเป็นน้องใหม่จากบริษัทเดียวกันกับเทสตาร์ โค้งศีรษะให้พวกเขา
อย่างสุภาพ

“ครับ? อ้อๆ ครับ สวัสดีครับ”

“อ้อ ยินดีที่ได้รู้จักครับ”

“ค่ะ! ฉันต้องขอโทษด้วยจริงๆ แต่ถ้าไม่เป็นการรบกวน ขอคุย
ด้วยสั้นๆ ได้ไหมคะ...!”

“...”

ท่าทางของเธอเต็มไปด้วยความสุภาพและกระวนกระวายอย่าง
ถึงที่สุด ไม่ต่างจากท่าทีของพนักงานใหม่ขณะเผชิญกับหัวหน้า

“เอ่อ...”

ท่ามกลางสายตางุนงงของสมาชิกเทสตาร์ที่หันมองหน้ากัน
พัคมุนแดกลับรู้สึกทึ่งเล็กน้อย

โอ้...

เขาสัมผัสได้ถึงบางอย่าง

สัมผัสได้ว่าคนตรงหน้ากำลังจะเล่าเรื่องราวของผู้บริหาร
อย่างแน่นอน

เริ่มจาก...พวกเราย้ายไปยังห้องประชุมว่างใกล้ๆ พร้อมกับผู้ชนะอันดับ 2
ซีซั่นล่าสุดของ <ไอดอลมหาชน> ที่โผล่มาแบบไม่ทันให้ตั้งตัว

“ขอบคุณมาก ๆ ค่ะ!”

“...ไม่เป็นไรครับ”

จะว่าไปก็เป็นสถานการณ์ที่สมควรได้รับคำขอบคุณอยู่หรอก
เพราะเราสละเวลาให้คนที่มารบกันระหว่างช่วงตารางงานยุ่งๆ โดยไม่มี
การนัดหมายล่วงหน้า แถมฝายนั้นยังเป็นรุ่นน้องที่เพิ่งเจอหน้ากัน
ครั้งแรกอีกต่างหาก

ถือว่าเป็นแค่การประชุมโฆษณาส่วนบุคคล ฉันถึงพอเจียดเวลา
มาได้

ไม่อย่างนั้นแล้วละก็อย่าหวังเลย

“อา~ มุนแดต้องอยู่ด้วยสิ การประชุมถึงจะราบรื่น!”

เมื่อकिनเซจินใหญ่อุตส่าห์หาข้ออ้างมาเลี้ยงได้อย่างสวยงาม
ขอเพียงฉันพูดว่า ‘อืม เขาว่าอย่างนั้นแหละ ขอโทษด้วยนะครับ’
ก็จะปฏิเสธได้โดยไม่ดูเป็นคนเลว แต่ที่ฉันเลือกจะไม่หลีกเลี่ยงนั้น
มีเหตุผลง่าย ๆ คือ

เพราะถ้ารู้ไว้ล่วงหน้ามันจะสบายกว่า

ดูเหมือนว่ามีใครบางคนเคลื่อนไหวบางอย่างที่อาจส่งผลกระทบต่อ
ต่อเทสตาร์ และหากฟังเรื่องนี้ผ่านการบอกเล่าของคนในบริษัท เรื่องราว
คงถูกบิดเบือนแน่

ถ้าได้ยืนกับหูตัวเอง อย่างน้อยก็ถอนตัวง่ายขึ้น

ถึงจะอยู่ในบริษัทเดียวกัน สุดท้ายก็เป็นคู่แข่งอยู่ดี และแม้จะไม่สามารถช่วยเหลือกันได้มากเพราะต้องเผชิญกับสถานการณ์แบบเดียวกัน แต่ก็จะไม่เกิดปัญหาในแง่คุณธรรม

งั้นมาลองฟังดูหน่อยดีไหม

...ทว่าเนื้อหาที่รุ่นน้องพูดออกมาหลังจากหักทลายตามมารยาทเสร็จนั้นเกินคาดไปไกลมาก

“เพลงไต่เตลเดบิวต์ของพวกเรา...มีชื่อว่า <Magic Girl> ค่ะ...!”

“พรวด!”

เสียงที่ดังขึ้นไม่ได้มาจากฉัน แต่เป็นเสียงของคิมแรบินที่นั่งอยู่ข้างๆ เขาเองก็ว่างเพราะไม่ต้องเข้าประชุมการโฆษณา อันที่จริงถ้าฉันกำลังดื่มอะไรอยู่ตอนนี้ ก็คงพ่นออกมาเช่นเดียวกัน

บ้าไปแล้วหรือ

ผู้รับผิดชอบของฝั่งนั้นเสียสติไปแล้วหรือเปล่า แต่ก็ไม่ว่า อาจมีการเข้าใจผิดกัน ฉันเอ่ยขึ้นอย่างยากลำบาก

“เหมือนกับ <Magic Boy> เพลงเดบิวต์ของเทสตาร์...”

“ใช่ค่ะ ใช่! ถ้าได้ฟังจะนึกถึงเพลงนั้นทันที เนื้อเพลงยังมีส่วนที่คล้ายกันด้วย แถมแนวเพลงก็คล้ายกันมาก...”

ไม่ได้เข้าใจผิดสินะ

ใบหน้าของรุ่นน้องซีดเผือดราวกับกระดาษ

“ฉันเห็นทั้งคอนเซปต์...และชุดมาแล้วค่ะ มันเหมือนกันมากเกินไป...”

“...”

“ฉันคิดว่าควรบอกเรื่องนี้ให้ทราบก็เลยมาหานะค่ะ...”

ใช่ ฉันเข้าใจดีเลย

เจ้าตัวรู้แล้วว่าเรื่องนี้จะทำให้ฉิบหายกันหมดเลยมาหาเรา

ก๊น่ะ เด็กคนนี้ผ่านพ้นการต่อสู้ในไอดอลมหาชนมาได้ คงไม่ได้มา เพราะเชื่ออย่างเลือนลอยว่าเทสตาร์จะให้ความช่วยเหลือ รุ่นพี่ที่อายุงานมากกว่าสองปีจากต้นสังกัดเดียวกัน ย่อมมองได้ว่าเป็นคู่แข่งไม่ใช่หรือ

แต่ถ้าเรื่องนี้เกิดขึ้นจริง เทสตาร์เองก็จะเดือดร้อน รุ่นน้องจึงมาด้วยความคาดหวังว่าเราจะช่วยคัดค้าน ถือว่าเป็นการคิดที่สมเหตุสมผล แต่จะปักใจเชื่อทันทีเลยคงไม่ได้

ลองชุดคุยข้อมูลเพิ่มอีกหน่อยดีกว่า

ฉันพอเอาได้ว่าบริษัทคิดอะไรอยู่ แต่ยังต้องฟังรายละเอียดเพิ่มเติม ทว่าสุดท้ายฉันก็ไม่ได้ถามอะไร เพราะคิมแรบินยกมือขึ้นก่อนใครเพื่อนแล้ว

“ผมขอถามอะไรหน่อยได้ไหมครับ”

“อะ? ได้เลยอะ!”

เมื่อนึกถึงทักษะการเข้าสังคมของเขา ฉันก็ลังเลอยู่ครู่หนึ่งว่าจะห้ามเขาพูดดีไหม แต่สุดท้ายก็ปล่อยไป เพราะคิมแรบินคือคนที่ปรับแต่งเพลง <Magic Boy> ด้วยตัวเอง และอย่างที่คาด เขาถามเข้าประเด็นหลักทันที

“เพลงคล้ายกันมากแค่ไหนครับ นอกจากความคล้ายกันในแนวเพลงแล้วยังมีองค์ประกอบอื่นที่เหมือนกันอีกหรือเปล่าครับ”

“คือว่า...อ้อ!”

รุ่นน้องตื่นเต้นจนยกมือขึ้นมาวางบนโต๊ะ

“มีส่วนที่ยกมาทั้งท่อนเลยด้วยอะ! เป็นท่อนสั้นๆ อยู่ในช่วงบริดจ์!”

“ครับ...?”

“ทำนอง ‘ตาลาลาลา~’ ในเพลงเมจิกบอยไงอะ!”

“...!!”

ท่อนริฟฟ์ที่เป็นเอกลักษณ์ที่สุดของเพลง <Magic Boy> เมโลดี้เสียงสดใสจากคาลิมบา ยกท่อนนั้นมานั้นหรอ...?

เดี๋ยวก่อน นี่มันเข้าข่ายลอกเพลงแล้วไม่ใช่หรือไง

ต่อให้คนแต่งเพลงต้นฉบับเป็นคนเขียนท่อนนั้นเองก็ยังไม่เป็นปัญหาเรื่องลิขสิทธิ์อยู่ดี เท่าที่ฉันรู้ ตอนคิมแรบินเรียบเรียงเพลงนั้นเขาใส่คอร์ดเพิ่มไปในเมโลดี้นิดหน่อยจึงเกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้นด้วยเหตุนั้นชื่อของแรบินจึงปรากฏในฐานะผู้ถือครองลิขสิทธิ์ร่วม...

“อ้อ การใช้แซมพลิงสินะครับ”

คิมแรบินพยักหน้าช้า ๆ ด้วยท่าที่สงบนิ่ง แต่รู้น้องกลับอ้าปากค้าง

“กะ...การใช้แซมพลิงหรอคะ...”

“ครับ ในประวัติศาสตร์เพลงป๊อปมีกรณีที่ทำให้การแซมพลิงโดยไม่ได้รับอนุญาตอยู่บ่อยครั้งมาตั้งแต่สมัยก่อนแล้ว แต่ช่วงหลังมาก็พยายามหลีกเลี่ยงการกระทำแบบนั้นเพราะกระแสสังคม...”

“ยังไงก็เถอะ นายไม่เคยได้ยินอะไรเกี่ยวกับเรื่องนี้เลยใช่ไหม”

“ครับ”

“ในเชิงกฎหมายก็ยังคงคลุมเครืออยู่ดีสินะ”

“ใช่ครับ มันขึ้นอยู่กับระดับความเหมือน... ในความเป็นจริงก็มีกรณีที่ไม่ได้ถูกมองว่าเป็นปัญหาทางกฎหมายอยู่เยอะครับ โดยเฉพาะในกรณีนี้ที่ใส่เข้าไปสั้น ๆ ในท่อนบริดจ์ เป็นไปได้ว่าอาจถูกตีความให้เป็นการเคารพทางดนตรีแทน”

กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ เรื่องนี้อยู่ในระดับปัญหาเชิงจริยธรรมที่ถูกกำหนดโดยกระแสสังคม

จะว่าไปแล้วก็มีไม่น้อยที่ปล่อยเพลงออกมาก่อนแล้วค่อยไปขออนุญาตทีหลัง

ฉันเดาปาก

...คาดว่านี่คงเป็นการเดิมพันของผู้อำนวยการ

เขาเหมือนจะเลิกล้มความตั้งใจที่จะสานฝันของตัวเองผ่านเทสตาร์ไปแล้วครั้งหนึ่ง เพราะนั่นก็ไม่แปลกที่เขาจะเตรียมใช้เทสตาร์เป็นเครื่องมือเพื่อปูทางให้วงน้องใหม่แทน

เขาต้องการดึงกระแส

เป้าหมายคือการใช้พลังของแฟนคลับเทสตาร์ในทางย้อนกลับ บางทีพวกเขาอาจตั้งใจจะเล่นความสัมพันธ์ที่คลุมเครือระหว่างศิลปินในค่ายเดียวกันเพื่อยั่วให้แฟนคลับเทสตาร์ไม่พอใจ ตามด้วยใช้กระแสความโกรธถึงความสนใจจากสาธารณชน และเปลี่ยนความโกรธของบรรดาแฟนคลับเทสตาร์ให้กลายเป็นกระแสความสนใจในวงกว้าง

ทุกอย่างๆ ก็คือเป็นการตลาดแบบใช้ดราม่าตามสูตร

ถึงยังงี้ผู้คนก็ไม่ได้สนใจรายละเอียดขบถย่อว่าเทสตาร์เป็นผู้คิดคอนเซปต์หรือเรียบเรียงเพลงด้วยตัวเองกันอยู่แล้ว พวกเขารับรู้แค่ภาพลักษณ์ ไม่มีทางที่ใครจะตรวจสอบลึกถึงรายละเอียดว่าวงมีส่วนร่วมในเบื้องหลังการผลิตเพลงยังงี้บ้าง

ดังนั้นถ้าวงรุ่นน้องทำเพลงและมีวลีวิดีโอออกมาดีจนเป็นที่ประทับใจ กระแสสังคมก็อาจพลิกกลับไปมองว่า ‘แฟนคลับของเทสตาร์ทำเกินไป’ ได้ง่ายๆ ยกตัวอย่างเช่น...

- ค่ายเดียวกัน จักรวาลคอนเซปต์จะเชื่อมโยงกันก็ไม่ใช่เรื่องแปลกหรือเปล่า ทำซะเป็นเรื่องใหญ่...จี้ๆ
- ก็ได้ออกนี้ แคสไต์ล็คล้ายกันเพราะนักแต่งเพลงกับบริษัทเดียวกัน เชื่อกันจริง ๆ เหมอว่าเทสตาร์ทำเพลงเองหมดเลย คิกๆๆ
- เห็นดราม่าเยอะเกินเลยลองไปดูการแสดง สุดท้ายกลายเป็น

แฟนคลับเฉยเลย! แนนี่มี¹ จากนั้นไปขอให้เดินบนเส้นทางที่โรยด้วย
กลีบดอกไม้นั่นะ ๓๓

ไม่ว่ายังไง เพลงกับคอนเซปต์ <Magic Boy> ก็เป็นผลงานฮิต
ที่ได้รับการยืนยันมาแล้ว

เขาคงคำนวณแล้วว่าถ้าเลียนแบบมาซักครั้งก็ยังพอคาดหวังกระแส
ตอบรับที่ดีได้

หลังจากใช้วิธีนี้เพื่อผลักดันวงรุ่นน้องให้โดดเด่น ผู้อำนวยการ
ก็คงจะหันไปสนับสนุนให้เป็นวงหลักในอนาคต โดยรวมแล้วเป็นแผน
ที่มีแต่บริษัทเท่านั้นที่ไม่เสียหาย แถมยังได้กำไร

ยังงั้นชะลูกศรก็จะพุ่งไปหาวงรุ่นน้องก่อน เลยไม่ต้องกังวลว่าตัวเอง
กับบริษัทจะโดนต่อว่าเต็มๆ

แถมดูสีหน้าของรุ่นน้องที่นั่งอยู่ตรงนั้นก็รู้แล้วว่าวงของพวกเธอ
แบกรับความกดดันจากสถานการณ์นี้มากแค่ไหน ระหว่างเดินทาง
ผ่านรายการบ๊ายบ๊ายที่ชื่อว่า <ไอดอลมหาชน> สมาชิกแต่ละคนของวง
คงโดนด่ามามากเกินพอสำหรับทั้งชีวิตแล้ว

แต่จะให้มาโดนด่าต่อหลังจากเดบิวต์แล้วอีก ใครจะอยากทนล่ะ
เพราะเหตุนี้พวกเธอถึงเลือกจะต่อต้านอย่างไม่ลังเล แม้ว่า
จะการ์นต์ 'กระแสความโด่งดัง' หลังจากเดบิวต์ได้

อืม

นั่นเอ่ยขึ้นอีกครั้ง

“คือว่า”

“ค่ะ!”

¹ชื่อเลี้ยงบาลีของวงมีรีแน

“มีทางเลือกอื่นที่คิดไว้ไหมครับ”

“คะ?”

“ผมสงสัยนะ ว่านอกจาก <Magic Girl> แล้วยังมีเพลงอื่นให้เลือกอีกหรือเปล่า”

“...! มีค่ะ!”

เป็นไปตามคาด สีหน้าของรุ่นน้องกลับมาดีขึ้นเล็กน้อย จากนั้นก็อธิบายอย่างใจเย็น

“อันที่จริงมีเมมเบอร์ในวงเราที่เคยเรียนด้านการทำเพลงมาก่อน เพลงของเธอเคยถูกเสนอเป็นตัวเลือกเพลงไตเติลและผ่านไปถึงรอบสุดท้าย...แต่จู่ๆ ก็เกิดเรื่องพลิกผันขึ้นเมื่อไม่กี่วันก่อนค่ะ”

ถ้าเอาแค่เฉพาะเหตุการณ์นี้ นี่นับเป็นข่าวดีอยู่เหมือนกัน

“อยากใช้เพลงนั้นกันสินะครับ”

“...ค่ะ ถึงทีมงานจะบอกมาให้เอาไปใช้ในอัลบั้มหน้าได้... แต่พูดตามตรง ถ้ามองแบบไม่คำนึงถึงสถานการณ์อะไร ฉันคิดว่าเพลงนั้นดีกว่ามากค่ะ”

อืม กลยุทธ์ของบริษัทถือว่าไม่เลวเลยทีเดียว ดูเหมือนพวกเขาต้องการดึงกระแสจากการเดบิวต์ให้เต็มที่ก่อน แล้วค่อยปล่อยเพลงที่วางตัวเองในอัลบั้มหน้าเพื่อให้ดังเปรี้ยงในพรึบตา

ปัญหาคือพวกเรากถูกดึงไปใช้เป็นส่วนหนึ่งของแผน

ต่อให้เทสตาร์จะไม่พอใจ แต่บริษัทคงไม่สนใจ เพราะก็ไม่ได้อยู่ในช่วงพิจารณาต่อสัญญาเสียหน่อย แถมยังเหลือเวลาอีกตั้งสามปีครึ่ง ฉันขมวดคิ้วเล็กน้อย ทำเอารุ่นน้องตกใจจนหน้าเสีย

“แน่นอนว่า <Magic Boy> เป็นเพลงดังที่ยอดเยี่ยมมากจริง ๆ ค่ะ...! แต่เพลงเดบิวต์ของเราตอนนี้ให้ความรู้สึกเหมือนเป็นงานลอกเลียนแบบมากกว่า ฉันเลยคิดว่าเพลงตัวเลือกเดิมเหมาะสมกว่า...”

“ต้องเป็นแบบนี้หน่อยแล้วครับ ผมเข้าใจดี”

เหมือนเธอจะเข้าใจผิดไปเพราะสีหน้าของฉัน ฉันจึงคลายสีหน้าลง
ตอนนั้นเองคิมแรบินก็โผล่ขึ้นมา

“เพลงที่เตรียมไว้แต่เดิมเป็นเพลงแบบไหนดูครับ”

“อ่า เป็นแนวนิวโทร² เล็กน้อย...สไตล์ที่กำลังเป็นที่สนใจช่วงนี้นะคะ
ฉันรวมถึงเมมเบอร์ทุกคนคิดว่าเป็นเพลงที่ฟังง่ายและเท่มาก ๆ เลยค่ะ!”

“แนวนิวโทร ประมานดิสโก้หรือซินธ์เวฟ³ ใช้ไหมครับ”

“อืม...คิดว่าน่าจะเป็นซินธ์เวฟนะคะ!”

“ไม่แน่ใจว่าชุดเสียงที่ใช้...”

รุ่นน้องที่ไม่ได้เป็นคนทำเพลงเองย่อมไม่มีทางรู้จักศัพท์เฉพาะ
ในการแต่งเพลงพวกนั้น เธอเริ่มประหม่าขึ้นเรื่อย ๆ เมื่อเจอคำถาม
จากคิมแรบิน ถึงเวลาที่ต้องหยุดเขาแล้ว

“ขอโทษด้วยครับ พอดีหมอนี่หลงใหลเรื่องการทำเพลงมาก
ไปหน่อย...”

“ความหลงใหลเป็นสิ่งที่ดีค่ะ...! ยอดเยี่ยมมากเลยล่ะ!”

“อ่า ขอบขอบคุณครับ”

ไม่ได้การแล้ว รุ่นน้องกลับเข้าสู่โหมดพนักงานใหม่เต็มตัวซะแล้ว
ฉันมองรุ่นน้องที่เกร็งชะง่อนพูดประจบออกมาด้วยความสงสาร
ก่อนจะรีบเปลี่ยนบรรยากาศให้ผ่อนคลายขึ้น

“เอาเป็นว่าเข้าใจแล้วครับว่าทำไมถึงมาหาพวกเรา คงกังวลสินะ

²นิวโทร (Newtro) หมายถึง การนำของเก่ามาปรับปรุง หรือตีความใหม่ให้เข้ากับ
ปัจจุบัน

³ซินธ์เวฟ (Synthwave) คือ แนวย่อยของดนตรีอิเล็กทรอนิกส์ที่ได้รับ
แรงบันดาลใจจากเพลงประกอบภาพยนตร์ เพลง และวิดีโอเกมยุคทศวรรษ 1980
โดยมักใช้เสียงซินธิไซเซอร์ (Synthesizer) เป็นหลัก เพื่อสร้างบรรยากาศที่โหยหาอดีต
หรืออนาคตตามแบบฉบับยุคนั้น

ครับ และก็รู้สึกเสียดายด้วย”

“ค่ะ...”

“แต่คุณเองก็คงทราบว่าพวกเราไม่สามารถเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับการผลิตของวงอื่นตามอำเภอใจได้ เพราะพวกเราที่เป็นวงใหม่ที่เดบิวต์มาได้แค่สองปี และจากที่ฟังเรื่องราวเมื่อกี้ ดูเหมือนจะดีให้เป็นปัญหาทางกฎหมายได้ยากด้วย”

“...ใช่ค่ะ”

ใบหน้าของรุ่นน้องมองลงอย่างเห็นได้ชัด คิมแรบินพลอยทำหน้าสลดตาม

เจ้าบ่านี่ จะเป็นไปกับเขาไม่ได้สิ

หมอนี่คงรู้สึกจริงจังไปด้วยเพราะเป็นประเด็นเรื่องเพลง

อยู่ๆ ก็คิดถึงเซจินใหญ่ขึ้นมาเลยแฮะ ไม่นานฉันก็สูดลมหายใจลึกและพูดต่อ

“ผมเข้าใจว่าคุณรู้สึกอัดอั้นใจแค่ไหน แล้วพวกคุณได้ลองพูดเรื่องนี้กับบริษัทหรือยังครับ”

“...พยายามจะพูดแล้วค่ะ แต่พวกเขาไม่ยอมฟังเลย”

ใช่สินะ คนที่ยังไม่เดบิวต์พูดอะไรไปก็ไม่มีน้ำหนัก หรือว่าต้องทำพาวเวอร์พอยต์นำเสนอจริงๆ

“อย่างนี้เอง”

คิมแรบินพยักหน้าคล้ายนึกถึงต้นสังกัดเก่าของตัวเอง

“น่าเศร้านะครับ ทุกคนควรได้แสดงความคิดเห็นอย่างอิสระแท้ๆ...”

โธ่เอ๊ย

ฉันมองคิมแรบินโดยไม่พูดอะไร คิมแรบินเองก็นั่งนิ่งอยู่เงียบๆ

ดีมาก ที่นี้ก็ใช้เวลาเลือกคำพูดที่เหมาะสมแล้ว จุดสำคัญคือ

ไม่ควรพูดถึงว่าเรื่องนี้สร้างความไม่สบายใจให้กับพวกเราด้วย

แต่ถ้าเทสตาร์ออกหน้าจัดการเรื่องนี้เอง ก็ไม่รู้ว่าในภายหลัง
จะถูกบิดเบือนจนเอาไปพูดกันแบบไหน

ต้องให้ได้ภาพที่ว่างห้องใหม่ตัดสินใจคัดค้านด้วยตัวเอง ไม่ใช่
เทสตาร์ ดังนั้นบทบาทของเราจึงมีเพียงแค่การให้คำแนะนำ

ฉันเอามือกดดอก

“ช่วงนี้ได้ยินคนในบริษัทพูดถึงอเมริกาบ้างไหมครับ”

“อะ...อเมริกาเหรอคะ...อ้อ ตอนเจอผู้อำนวยการ เขาพูดเรื่องนั้น
บ่อยอยู่เหมือนกันค่ะ”

“แบบนี้เอง”

โรคคลั่งอเมริกาของเขายังคงอาการหนัก ฉันพยักหน้าก่อนพูด
เสียงเบา

“ครั้งหน้า ตอนที่เจอกับคนตำแหน่งสูงในบริษัท ลองพูดคุยอะไร
แบบนี้ให้เขาได้ยินผ่านๆ ดูบ้างดีไหมครับ”

“คะ?”

“บอกว่าเมจิกเกิร์ลเป็นแนวเพลงเก่าเกิน และเป็นรสนิยมเฉพาะ
กลุ่ม ไม่น่าจะเจาะตลาดอเมริกาได้”

“...!!”

“แล้วลองยกตัวอย่างไปว่าตอนนี้เทรนด์แนวนิวโทรกำลังได้รับความนิยม
ในอเมริกา จะได้ผลดีมากถ้าเรารีบเกาะกระแสนี้ก่อนจะ
ตกเทรนด์ ถ้าพูดแบบนี้ น่าจะได้ผลครับ”

“ให้ฉันไปบอกตรงๆเลยเหรอคะ??”

“เปล่าครับ แค่พูดกันเองในวงแต่ต้องให้คนในบริษัทได้ยิน
คุยกับพนักงานทีม AR หรือคนในบริษัทคนอื่นด้วย”

“...”

ความตกใจบนใบหน้าของรุ่นน้องค่อยๆ หายไป แทนที่ด้วย
สีหน้าที่สุขุมขึ้น

“งั้นถ้าข้าวลือแพร่ออกไปในระดับหนึ่ง ฉันค่อยลงไปพูดกับ
ผู้อำนวยการอย่างจริงจัง แบบนี้ได้ไหมคะ”

โอ้

ทักษะการประเมินสถานการณ์ของเธอใช้ได้เลย

ฉันพยักหน้าเล็กน้อย

“แน่นอนว่ามันอาจไม่ได้ผล...แต่ถ้าคุณเตรียมตัวมาอย่างดี
มันก็มีโอกาสไม่ใช่หะอริบ ตอนพวกเราเดบิวต์ก็ใช้วิธีคล้ายๆ กัน”

“...”

รุ่นน้องนิ่งไปครู่หนึ่งเหมือนกำลังใช้ความคิด ก่อนพยักหน้าอย่าง
สงบนิ่ง

“...ค่ะ ขอขอบคุณมากค่ะ”

“ไม่เป็นไรครับ หวังว่ามันจะช่วยอะไรได้บ้าง”

“ค่ะ! ขอขอบคุณมากนะคะที่ช่วยเหลือเวลาอันมีค่าให้! ขอคุณ
จริงๆ ค่ะ!...อ๊ะ โทรศัพท์! เอ่อ งั้นเจอกันครั้งหน้านะคะ รุ่นพี่!”

รุ่นน้องกล่าวลาอย่างรวดเร็ว ก่อนจะรีบออกจากห้องประชุม
ไปพร้อมกับเสียงโทรศัพท์ที่ดังขึ้น

สงสัยว่าจะแอบออกมา

ช่างเถอะ จากนี้เป็นเรื่องที่พวกเธอต้องจัดการต่อเองแล้ว ฉัน
ยกไหล่และลุกขึ้นจากที่นั่ง

“เรบิน เราก็ไปกันเถอะ”

“ครับ”

คิมเรบินลุกขึ้นจัดเก้าอี้ให้เรียบร้อย ก่อนจะถามด้วยสีหน้าจริงจัง

“พี่คิดว่าพวกรุ่นน้องจะโน้มน้าวสำเร็จไหมครับ”

“ใครจะรู้ ขึ้นอยู่กับโชคและความสามารถนั่นแหละ”

คิมแรบินก้มศีรษะลง ก่อนจะพึมพำด้วยน้ำเสียงที่ฟังดูหดหู่

“ผมหวังว่ามันจะผ่านไปได้ด้วยดีครับ”

“ทำไม สงสารกลัวรุ่นน้องจะโดนด่าเธอ”

“นั่นก็ด้วยครับ แต่ว่า...”

เขาลังเลเล็กน้อย ก่อนจะพูดต่อ

“คงจะดีถ้าพวกเขาไม่ใช่เพลงเดบิวต์ของพวกเราโดยพลการครับ”

“...!!”

“ทุกคนตั้งใจทำเพลงนี้กันมากจนไม่มีเวลาให้นอนพัก เลยไม่อยาก
ให้ผลงานอันมีค่านี้นถูกนำไปใช้ตามใจชอบโดยไม่คำนึงถึงความเหมาะสม...

อาจจะฟังดูเห็นแก่ตัว แต่ผมห่วงความรู้สึกของวงเรามากกว่าครับ”

ให้ตายสิ

“นั่นไม่ใช่ความเห็นแก่ตัวหรอก”

“จะ...จริงเหรอครับ”

ฉันยิ้มบางๆ

“ใช่ เพราะฉันก็คิดเหมือนกัน”

“...!”

“เพลงของเราถูกขโมยไปใช้เพื่อให้คนอื่นได้รับความสนใจ แล้วใคร
มันจะยินดีได้ล่ะ”

“ปะ...เป็นอย่างนั้นจริงด้วยสินะครับ”

ใช่แล้ว มีหน้าซำคคนที่เสียหายคือวงเรา ถ้าบอกว่ายินดีให้ใช้เพลง
ได้ก็นับว่าโง่แล้ว

“ที่จริงต่อให้เธอทำไม่สำเร็จ ฉันก็ตั้งใจว่าจะทำบางอย่างเพื่อกัน
ไม่ให้บริษัทเดินตามเกมของตัวเองได้อยู่แล้ว เพราะฉันไม่ต้องกังวล
มากไป”

“...ครับ!”

สีหน้าเศร้าหมองของคิมแรบินหายไป

“ว่าแต่ว่าพี่จะจัดการยังไงหรือครับ”

อึม...ก็คงต้องเตรียมการล่วงหน้าละนะ

คือนั่น ฉันกลับไปห่อฟักก่อนสมาชิกคนอื่น แล้วร่วมมือกับคิมแรบินลงโพสต์หนึ่งบน SNS

[บันทึกการเดบิวต์]

(ไฟล์แนบ)

เพื่อฉลองการออกอากาศตอนไปถูเงินที่สวนสนุก พวกเราเลยใช้โอกาสนี้ชวนคินสู่จุดเริ่มต้นอีกครั้ง ต่อไปก็จะตั้งใจให้มากยิ่งขึ้นครับ...

(รูปแคปหน้าจอ)

นั่นคือไฟล์พาวเวอร์พอยต์ที่เราเคยใช้เพื่อโน้มน้าวผู้อำนวยการตอนที่เดบิวต์ มีตั้งแต่ฉบับร่างยันฉบับสุดท้าย นอกจากนี้ฉันยังแนบสกรีนช็อตในหน้ารายการไฟล์ที่บันทึกไว้ทั้งหมดลงไปด้วย ชื่อไฟล์เวอร์ชันต่างๆ เช่น ‘สุดท้าย_จริงๆ’ หรือ ‘1_(1)’ มีให้เห็นเคลื่อนไหวเต็มรูปแคปหน้าจอ

คิมแรบินถึงกับปรบมือ

“เข้าใจแล้วครับ! พี่พยายามเปิดเผยความจริงโดยเน้นหลักฐานที่ว่าการเล่นเสียงเพลง คอนเซปต์ และเนื้อร้องของเมจิกบอยเป็นผลงานที่เทสตาร์ทำขึ้นเองทั้งหมดใช่ไหมครับ!”

“อึม...ใช่”

พอได้ยินแบบนั้นแล้วฟังดูเป็นเรื่องยิ่งใหญ่มาก ทั้งที่ความจริงฉันแค่จะชิงลงมือตัดหน้าเท่านั้น นอกจากนี้ฉันยังต้องการโยงเข้ากับ

รายการเรียลิตี้ เลยจัดแจงให้ดูเหมือนโพสต์แบบบังเอิญ เพื่อว่าบริษัท ยืนกรานดันโปรเจกต์ต่อไป พวกเราจะได้ไม่ถูกครหาในภายหลังว่า ‘เทสตาร์โจมตีวงไอดอลหญิงรุ่นน้อง’

“พี่! มีแฟน ๆ แนะนำเทมเพิลตาวเวอร์พอยต์มาให้ด้วยครับ!”

“อืม”

ดูเหมือนแฟนคลับจะขำมากกับประเด็นสนทนาที่คาดไม่ถึงอย่าง พาวเวอร์พอยต์ แต่ในขณะเดียวกันก็ดูเหมือนจะได้นึกถึงความทรงจำ เก่า ๆ ไปด้วย

ฉันฟังคิมแรบินรายงานปฏิกิริยาของแฟนคลับพลางรอสมาชิก คนอื่นกลับมา หลังจากทีโพสต์ SNS โดยอ้างถึงรายการเรียลิตี้แล้ว ฉันก็คิดว่าน่าจะดีถ้าเราทำอะไรเพิ่มเติมที่เกี่ยวข้องกับรายการเรียลิตี้ ในงานประกาศรางวัลวันพรุ่งนี้

คุ่มคำพอที่จะให้หารือกัน

รวมถึง...ฉันต้องเตือนเจ้าสองคนที่ชื่อเหมือนกันด้วย

ควรบอกพวกเขาว่าอย่าทำตัวมีพิธีหรือเปล่านะ

เมื่อครู่ฉันเห็นข่าวว่างานประกาศรางวัลพรุ่งนี้ ในที่สุด VTIC จะกลับมาทำกิจกรรมอย่างเป็นทางการอีกครั้ง

งานประกาศรางวัลโกลด์ดิสก์แบ่งออกเป็นหมวดเพลงและหมวดอัลบั้ม โดยจัดต่อเนื่องกันสองวัน เนื่องจากวงบอยแบนด์มักจะทำคะแนน ในหมวดอัลบั้มได้ดีกว่าหมวดเพลง พวกเขาจึงมักปรากฏตัวในวันประกาศ รางวัลของหมวดอัลบั้มเป็นส่วนใหญ่ และเทสตาร์ในปีนี้ก็อยู่ในหมวดนี้ เช่นกัน

นั่นเป็นเพราะอัลบั้มที่มีเพลง <ขบวนราชันย์> สามารถทำยอดขาย ได้สูงเกินอันดับที่ 7 ของยอดขายอัลบั้มไอดอลในประวัติศาสตร์ และ

สร้างสถิติอันน่าทึ่ง แม้คะแนนในหมวดเพลงจะยอดเยี่ยมเช่นกัน แต่
การทำลายกำแพงยอดขายอัลบั้มเกินล้านแผ่นนั้นมีความหมายพิเศษกว่านั้น
เรียกได้ว่าก้าวขึ้นมาเป็นบอยแบนด์ระดับแนวหน้าอย่างไร้ข้อกังขา
แม้ว่าบนนั้นจะยังมีกำแพงที่ไม่อาจข้ามไปได้อยู่ก็ตาม

- ถึงยังงี้ก็ไม่ได้รางวัลใหญ่อยู่ดี เพราะมี VTIC อยู่ คิก ๆ ๆ
สงสาร

- แต่ที่ ToneA ก็ได้รางวัลศิลปินยอดเยี่ยมแห่งปีไม่ใช่หรอ
ถึงจะรู้แหละว่า T1 ต้องให้ติดมือไปสักรางวัลอยู่แล้ว ฮี ๆ

- เทสตาร์ยังไม่ถึงขั้นได้แดชชิงหรือกม้ง แต่ปีหน้าถ้า VTIC ขาลง
จริง ๆ ก็อาจจะได้

↳ คนที่ก่อเรื่องโดนไล่ออกไปตั้งนานแล้ว ยังมาพูดเรื่อง
ขาลงอีก โอเค เชิญตั้งไอดอลสวงกากแล้วฝันลม ๆ แล้ง ๆ ต่อไปละกันจ้า~

↳ อายเขว่ะ ทิกา

“ไวย์ ไวย์พวกเวอร์เอ๊ย!”

แฟนคลับของ VTIC หายใจพี๊ดพาด ก่อนจะขว้างสมาร์ตโฟน
ออกไป

โคตรโมโหเลย...ทำไมต้องมาเจอเรื่องบ้า ๆ เพราะไอ้อาชญากรนั้น
ด้วยเนี่ย

ปกติก็ไม่ชอบหมอนั่นอยู่แล้วเพราะไร้ความสามารถ ยิ่งต้องมา
ตกอยู่ในสภาพนี้ก็ยิ่งรู้สึกโมโหจนแทบคลั่ง

เด็ก ๆ ของฉันที่ไม่ได้ทำอะไรผิดต้องมารับผลกระทบเลยเห็นไหม...

พวกเขาต้องยกเลิกตารางงานทั้งหมดและเข้าสู่ช่วงพักงานชั่วคราว
แม้กระทั่งรายการสิ้นปีก็ยังไม่ไปร่วมเลยสักรายการ โดยอ้างว่ากำลังพักผ่อน

จากที่เห็นเพียงแค่ว่าเซอร์ก็คาดการณ์ได้ว่าคัมแบ็กครั้งนี้จะยิ่งใหญ่
มาก แต่ทุกอย่างกลับล่าช้าไปจนเพิ่งจะได้ถูกรับปล่อยในตอนนี้ มันทำให้
ยอมรับไม่ได้จริงๆ

ตั้งแต่เดบิวต์มาพวกเขาไม่เคยมีเรื่องอะไรมาก่อนเลยแม้แต่
สักครั้งเดียว...

โดยเฉพาะแฟนคลับคนี่ที่มีความคิฟเมนมากเป็นพิเศษ เธอจึง
อดไม่ได้ที่จะคิดถึงเมนของตัวเองด้วยความรู้สึกอาลัย

แจฮยอน...

หรือก็คือของรยอ ลีดเดอร์ของวงนั่นเอง

ซินแจฮยอนของเรา...ขนาดตอนพักก็ยังไม่ช่วยงานอาสาที่ศูนย์
พักพิงสัตว์จรจัด ก่อนหน้านี้นี้ต้องเหนื่อยมามากเพราะต้องนำวงที่มี
ไอสารเลวที่ดันไปพัวพันกับเรื่องสกปรกอย่างคดีคลับบดขบนั้น ให้ตายสิ...

แฟนคลับของของรยอพยายามเปลี่ยนมุมมอง โดยคิดเสียว่า
มันเป็นโชคดีในโชคร้าย

เอาเถอะ ถือว่าได้ใช้โอกาสนี้ตัดคนไร้ความสามารถที่ทำอะไรไม่เป็น
ออกไป และขึ้นไปอยู่จุดสูงสุดของสายอาชีพกันสี่คนเถอะ

แฟนคลับที่เพิ่งจะวิจารณ์อดีตสมาชิกที่ถูกตัดออกไปอย่าง
ไร้ความปรานีได้เปิด SNS ขึ้นอีกครั้ง โซเชี่ยลมีเดียของเหล่าแฟนคลับ
VTIC ที่เคยซบเซาระหว่างช่วงพักงาน ตอนนี้กลับมาคึกคักมีชีวิตชีวา

บรรยากาศดูเหมือนทุกคนกลับมามีกำลังใจแล้ว

เพื่อที่จะผลักดันบรรยากาศนี้ไปสู่สิ่งที่จับต้องได้ แฟนคลับ
จึงไล่ตรวจสอบโพสต์ต่างๆ อย่างตั้งใจเพื่อดูว่ามีข้อความใดที่อาจสื่อ
ความหมายไม่ชอบมาพากลหรือไม่ แล้วเธอก็ต้องรู้สึกผิดหวังเมื่อพบกับ
พื้นที่ว่างเปล่ามากมาย

คงย้ายด้อม⁴ กันไปแล้วสินะ

บางแอ็กเคานต์ที่เคยร่วมพูดคุยกันสนุกสนานได้หายไปอย่างเงียบๆ แม้กิจกรรมที่กำลังเริ่มต้นจะมาร่วมกับแอ็กเคานต์ของแฟนคลับหน้าใหม่ ซึ่งเข้ามาแทนที่ แต่ความจริงที่ว่าบางคนถอนตัวไปก็ยังทำให้รู้สึกใจหาย

“คงไม่ได้เปลี่ยนใจไปหาพวกนั้นกันหมดหรอกนะ”

เธอนึกถึงวงนั้นที่กำลังเป็นกระแสอย่างมากในช่วงนี้ ในใจเต็มไปด้วยความรู้สึกที่บรรยายไม่ถูก เธอหมายถึงวงที่มีรุ่นน้องที่ดูจะสนิทสนมกับซองรยเป็นพิเศษ นั่นคือเฮสตาร์ วงที่มาจากรายการ <ไอดอล มหาชน> ซีซั่น 3

อันที่จริงเธอเองก็เพิ่งดูเรียลิตี้ของพวกเขาเมื่อไม่นานมานี้เพราะรู้สึกสนใจในตัวพัฒนาแต่ที่สนิทกับซองรย อีกทั้งรายการของพวกเขาที่กำลังโด่งดังมากในโลกออนไลน์ คลิปนั้นเต็มไปด้วยเนื้อหาที่ผู้คนชื่นชอบ ใส่ตั้งแต่มือกบังไปจนถึงเนื้อหาที่กระตุ้นความภาคภูมิใจในชาติ จึงดึงดูดผู้ชมทั่วไปที่ไม่มีความสนใจในไอดอล กับกลุ่มผู้ชมวัยกลางคนในวิทูบได้ด้วย

- อี๊ย ย่าๆๆ ไอศกรีมโปะบนโฮต็อก? อันนี้ไม่ลองไม่ได้แล้ว!
- เด็กหนุ่มหล่อๆ ของบ้านเรากำลังโปรโมตโฮต็อกอร่อยๆ~ ของเกาหลีอยู่สินะคะ ทำงานก็เก่ง หน้าตาก็ดีกันมากๆ ไฟติ้ง ^^
- คิกๆๆ ดูหน้าชาวต่างชาติตอนพัฒนาเครื่องตามเพลงที่เปิดในร้านสิ ถ้าพ่อครัวจากประเทศไถลบ้านที่ใส่โลด์เนื้อเค็มบให้เกิิดไชร้ลูกค่อขึ้นมากะทันหัน จันก็คงทำหน้าแบบนั้นเหมือนกัน
- ตายละ ถ้าชาวต่างชาติเข้าใจผิดว่าคนเกาหลีหล่อแบบนั้นกันทุกคนจะท่ายังไง...ฉันไม่รู้ด้วยแล้ว (อีโมติคอนหัวเราะ)

⁴ ศัพท์แสลงในกลุ่มแฟนคลับไอดอล ในที่นี้หมายถึงการเปลี่ยนความชื่นชอบหรือการสนับสนุนศิลปินไปยังกลุ่มใหม่หรือศิลปินคนใหม่

มีหน้าซ้ำ ด้วยกระแสความนิยมนั้น รายการยังมีกำหนดจะออก
อากาศทางช่องเคเบิลในเครือ T1 ตั้งแต่สัปดาห์หน้าอีกต่างหาก

ถ้าเด็กของเราทำอะไรแบบนั้นบ้างก็คงทำได้ดีเหมือนกัน

แฟนคลับของรอยบ่นพึมพำที่อีกฝ่ายมีบริษัทนายทุนหนุนหลัง
แต่เธอก็ปฏิเสธไม่ได้เลยว่ารายการนี้สนุกมาก แม้แต่ในฉากธรรมดาๆ
ที่ผ่านไปเร็วๆ ก็ยังเห็นบุคลิกของไอดอลได้ชัด ยกตัวอย่างเช่น ในช่วง
ท้ายของตอนที่ 2 จากที่พวกเขาต้องปิดร้านอย่างกะทันหันเพราะขายดี
เป็นหน้าเหวทำตั้งแต่วันแรก นั่นก็เป็นอีกฉากที่โดดเด่น

[{รสนชาติเหมือนสวรรค์เลยคะ ขอไฮต์อิกไอศกรีมแบบนี้อีกชิ้น
นะคะ รบกวนด้วยค่ะ}]

[แพเซจิน : {อะ...โอเค}]

แพเซจินที่กำลังโรยช็อกโกแลตบนไฮต์อิกอย่างตั้งใจถึงกับประหม่า
จนตัวเกร็งเพราะลูกค้าต่างชาติที่เข้ามาหาแบบไม่ทันตั้งตัว ก่อนจะเดินงงๆ
เข้าครัวไป

[แพเซจิน : ไฮต์อิก...ขอไฮต์อิกไอศกรีมเพิ่มอีกชิ้น]

[อีเซจิน : เฮือก พี่ แบ่งหมดตั้งแต่เมื่อไหร่แล้วครับ!]

[!!!!]

เอฟเฟกต์อาฟเตอร์ช็อกจนหน้าจอสั่นสะเทือน ทำให้โคลสอัปหน้า
แพเซจินพลอยสั่นไหวไปด้วย

[แพเซจิน : งะ...จิ้น...ปะ...แป๊ปนิ่งนะ]

[อีเซจิน : อ้อ เตียวผมไปบอกเองครับ! ให้ไอศกรีมพูนๆ เป็นของแถมไปเลย~]

[แพเซจิน : ...ไม่เป็นไร เตียวฉันจัดการเอง!]

[ผ่ามพาม!]

แพเซจินตักไอศกรีมจนล้นโดยมีเพลงเชียร์กีฬาที่เปี่ยมด้วยความมุ่งมั่นเป็นดนตรีพื้นหลัง

[{ไ้อ้~ ขอขอบคุณค่ะ!}]

[{...อะแฮ่ม ยัวเวลคัม}]

สุดท้ายสถานการณ์ลั้งไฮต็อกเพิ่มก็จบลงด้วยดี แพเซจินทำหน้าที่ภาคภูมิใจเมื่อเห็นสัญญาณมือโอเคจากลูกค้า แม้แต่ในการประชุมสรุปการขายต่อจากนั้น ภาพบรรยากาศก็ยังคงเต็มไปด้วยความสนุกสนาน ร่าเริง

[ปิดร้านชั่วคราวเนื่องจากยอดสั่งซื้อถล่มทลาย!]

[※ เริ่มการประชุม ※]

ดิง!

[ทีมใส่ใจเรื่องสูตร]

[คิมเบริน : ทั้งที่เราทำแบ่งไว้สำหรับทำลิบชุด แต่กลับทำไฮต็อกออกมาได้แค่สี่ลิบชิ้น บ่งบอกถึงการขาดความชำนาญ หลังจากปิดร้าน ผมจะฝึกต่อเพื่อที่จะได้จับความรู้สึกของการทำหาลิบชิ้นให้ได้ครับ!]

[ทิมแสดงน้ำใจแบบเกาหลี (?)]

[อีเชจิน : ยังไงต้นทุนก็ไม่ได้สูงมาก จั๊นก็ให้ลูกค้าเยอะหนอย
เถอะ~ แสดงให้เห็นถึงน้ำใจของคนเกาหลีกันไง~]

[ทิมมุ่งทำยอดขาย]

[พัคมุนแด : จะอะไรก็ช่าง แต่อย่าหยุดมือที่นิ้วดแบ็งเด็ดขาด
ก่อนอื่นต้องมีของให้ขาย]

สมาชิกรู้ในทีมต่างแสดงความคิดเห็นของตนเองอย่างกระตือรือร้น
แม้จะมีโต้แย้งกันบ้าง แต่ก็ดูสนิทสนมกันดี บุคลิกที่แตกต่างกันของ
แต่ละคนยิ่งถูกเน้นให้เด่นชัดขึ้น

โดยเฉพาะแพเชจินที่มักจะตกใจจนตัวแข็งทื่อเพียงเพราะทำ
ผิดพลาดเล็กๆ น้อยๆ กับคิมแรบินที่ดูเหมือนเครื่องทำโฮต็อกที่ชำรุด
ทั้งคู่กลายเป็นมีมสุดน่ารักที่แพร่กระจายไปทั่วโลกออนไลน์ เป็นเครื่อง
ยืนยันว่าพวกเขามีเสน่ห์ในฐานะคนมีชื่อเสียงอย่างแท้จริง

เพราะอย่างนี้ถึงมีคนหลุดออกไปจากแฟนด้อมเรา...

แต่แฟนคลับของรอยอกก็คิดว่าเรื่องนั้นจะยุติลงในวันนี้

ในตอนในช่วงพักงานสิ้นสุดลงและได้รับการยืนยันว่า VTIC
จะคัมแบ็ก พวกเขาจะต้องกลับมาทะยานสู่กระแสความนิยมได้ในพริบตา!

ถ้าเลือกเพลงดี ๆ ช่วงเวลาอะไรนั้นก็ยังมีอยู่อีกไกล!

เหตุการณ์การถอนตัวของสมาชิกรู้ในวงส่งผลให้ผู้คนที่ให้ความสนใจ
ทำนองว่า ‘อยากรู้ว่าจะทำได้แค่ไหน’ หรือไม่กี่ ‘ลำบากมามากแล้ว
เป็นกำลังใจให้นะ’ และตลอดเวลานับตั้งแต่เดบิวต์ ซองรอยอกก็ไม่เคย
ทำลายความคาดหวังของแฟนคลับเลยสักครั้งเดียว

[ติ๊ง~ ตีรีริง!]

“อ๊ะ เริ่มแล้ว”

ทันทีที่ข้อความคำเตือนไม่เหมาะสำหรับผู้ชมอายุต่ำกว่าสิบสองปีผ่านไป เธอก็ปรับท่าให้สบายและหันไปดูโทรทัศน์

จะพลาดไลฟ์สดเวทีคัมแบ็กในงานประกาศรางวัลไม่ได้!

ภาพบันทึกไวล์วงหน้าของบรรดาศิลปินซึ่งประจำอยู่ตรงที่นั่งรอถูกฉายผ่านหน้าจอไปอย่างรวดเร็ว และทันใดนั้นเมื่อถึงจังหวะหนึ่ง

“โฮ้”

ภาพก็จับอยู่ที่เทสตาร์ แต่นั่นไม่ใช่เหตุผลที่ทำให้แฟนคลับของรยอต้องอุทานด้วยความตกใจ เพราะไม่แปลกถ้าพวกเขาจะปรากฏตัวในช่วงเวลานี้ เพียงแต่สิ่งที่ปรากฏอยู่บนหน้านั้น...คือพวกเขาได้นำเบาะรองนั่งซึ่งซื้อเป็นของที่ระลึกจากสวนสนุกมาวางรองไว้บนเก้าอี้ของตัวเองอย่างแนบเนียน

[แปะๆๆ!]

พวกเขางใจบังโลโก้ของสวนสนุกอย่างรอบคอบ ส่วนกล้องก็ซูมเบาะรูปหน้าสัตว์ที่แนบติดเก้าอี้ชนิดไร้ความจำเป็น

อะไรละนั่น

ด้วยलगลังหรณบางอย่างเธอจึงเปิดหน้าเว็บไซต์ขึ้นมา และพบว่าผู้ชมไลฟ์สดหัวเราะกันกระจายโดยพิมพ์ ‘ฮาๆๆๆ’ เข้ามาอย่างไม่หยุดหย่อน แม้แต่คนที่ไม่เคยดูรายการเรียลิตี้ของเทสตาร์ พอเห็นก็ยังอดฮาไม่ได้ เพราะมันเป็นฉากฮาขันแบบไม่ทันได้ตั้งตัว ส่วนคนที่ดูเรียลิตี้ก็กำลังสนุกกับการแบ่งปันที่มาของเบาะพวกนี้ให้คนอื่นทราบ

↳ บ้าบอ เอาไอ้ นั้นมาที่นี้เนี่ยนะ ก๊ากๆๆๆๆ

↳ อะไรวะ หมอนั่นมีเรื่องราวอะไรด้วยหรอ คิกๆ

↳ มันออกมาในเรียลตี้ของเทศารค์อะ

↳ โอ้ ฮ่าๆๆๆๆๆ ช้อปปิงแบบไม่ยั้งคิดไปตั้งพันดอลลาร์ แต่
ก็ยั้งดีที่ใช้คุ้ม

↳ ขอแนะนำเรียลตี้ของเทศารค์อย่างแรง มาดูเหล่าเด็กหนุ่ม
ชาวเกาหลีที่ขายไฮต็อกหาเงินใช้หนี้จากการไปเที่ยวอเมริกากันเถอะคะ~

“โห...”

ในระหว่างที่รอให้กล้องจับภาพ VTIC แฟนคลับของรอยก็อด
ยอมรับไม่ได้ว่าคนพวกนั้นไม่ธรรมดาเลยจริงๆ

“ฉันจะใช้เบาะลายแมว”

“ชายูจิน นายเป็นคนทำเบาะลายแมวแต่ไม่ใช่หรอไง! ใช้โลมา
ไปนั่นแหละ”

“ไม่เอาโลมา”

ชายูจินจ้องเบาะของคิมแรบินมาตั้งแต่ที่ร้านทำผมแล้ว ฉันที่มอง
ภาพนั้นอยู่นานเริ่มรู้สึกปวดหัวขึ้นมา

สุดท้ายจึงยกเบาะของตัวเองขึ้น

“...ใช้ลายลูกสุนัขแก้ขัดไปก่อนแล้วกัน”

“ได้ครับ!”

ชายูจินรีบหยิบเบาะลายลูกสุนัขไปอย่างมีความสุข และยื่นเบาะ
ลายโลมามาให้ด้วยสองมืออย่างสุภาพ

แน่นอนว่าเบาะโลมานั้นมันซีเห่รล้นดี แต่ยังไงก็เป็นแค่ของที่ใช้นั่งทับอยู่แล้ว จะไปสนใจทำไม

เฮ้อ

ฉันวางเบาะรองแล้วนั่งลง ได้ยินเสียงหัวเราะที่กลั่นไม่อยู่ดังแว่วมาจากไอดอลคนอื่นๆ ที่อยู่รอบด้าน

หัวเราะกันให้เต็มที่เถอะ

ถือเป็นสัญญาณที่ดีว่าผู้ชมก็คงซ้ำเหมือนกัน

เอาละ โปรโมตเรียลิตี้ได้พอเหมาะพอควรแล้ว คราวนี้ก็ถึงเวลาแสดงให้เห็นภาพลักษณ์ที่ตั้งใจจริงในงานประกาศรางวัลแล้ว

ถึงแม้ว่าการจัดที่นี้จะไม่ค่อยถูกใจนักก็ตาม

ที่นั่นข้างๆ เป็น VTIC สិនะ

เพราะเทศกาลดังขึ้นมากในปีที่ผ่านมาเลยถูกจัดให้ได้ที่นั่งดี ๆ ซึ่งเป็นเรื่องที่ช่วยไม่ได้ ทว่าสิ่งที่กวณโจฉันไม่ใช่ชองรยอ แต่เป็นเจ้าคนข้างๆ นี่ต่างหาก

เป็นอะไรของเขา

แพเซจินที่นั่งข้างฉันทำหน้าที่นางาจิริงจังสุดขีด โชคดีที่นี่เป็นงานประกาศรางวัล ทุกคนเลยเข้าใจไปในแง่ที่ว่าเขาตื่นเต้นขนาดนั้นเพราะลุ้นผลรางวัล ไม่งั้นละก็คงมีการคาดเดาไปต่างๆ นานาแล้ว

ฉันสุดลมหายใจ ก่อนจะป๊องปากแล้วกระซิบเตือนเขาเบาๆ

“พี่ครับ สีหน้า”

“ฮ๊ะ...!”

แพเซจินเปลี่ยนมาทำสีหน้าตามปกติได้ในทันที ความสามารถในฐานะนักแสดงของเขาช่างยอดเยี่ยมจริงๆ

ส่วนเซจินใหญ่...เอาเถอะ ไม่มีอะไรให้ต้องห่วงหรอก

เจ้าตัวกำลังยิ้มหัวเราะพลางแห่ชายูจินเหมือนอย่างปกติ ฉันนึกถึงบทสนทนาที่พูดกับเจ้าพวกนี้เมื่อวาน

“ก็ใช่ว่าจะกังวลอะไรเป็นพิเศษ แต่ถ้าเกิดสถานการณ์เริ่มไม่ค่อย

ขอมาพากลเมื่อไหร่ อยากจะให้ช่วยหน่อยนะคะ”

“ชะ...ช่วยยังไงเธอ”

“อืม...ถ้าบรรยากาศดูเหมือนจะเกิดเรื่องขึ้น ช่วยพูดเปลี่ยนเรื่องอย่างเหมาะสมก็พอ ได้ไหมครับ”

ถ้าคิดถึงบทบาทและความสามารถส่วนบุคคลแล้ว บทสนทนานั้นพุ่งเป้าไปที่เซจินใหญ่มากกว่าแพเซจิน แต่การสื่อสารกับผู้ที่อาวุโสกว่าก็เป็นหลักการตามมารยาท

“โอเค~”

ซึ่งเซจินใหญ่ก็ตอบสนองง่าย ๆ แค่นี้โดยไม่พูดอะไรให้มากความเหมือนอย่างที่เคยคิดไว้ ทว่าแพเซจินกลับมีท่าทีราวกับได้รับการกิจอันยิ่งใหญ่

“อืม อืม ไม่ต้องห่วงนะ!”

หลังจากตอบรับแบบนี้ ตลอดทางมางานประกาศรางวัลเขาก็ดูจริงจังราวกับกำลังคุ้มกันน้องชายที่ถูกเพื่อนกลั่นแกล้งในระหว่างทางไปโรงเรียน

กลัวก็แต่ว่าเขาจะก่อเรื่องเสียเอง

ฉันได้แต่คิดว่าไม่น่าพูดออกไปเลย แต่ถึงอย่างนั้นความพยายามที่จะช่วยก็เป็นสิ่งที่น่าชื่นชม ฉันจึงตัดสินใจทำให้เขาผ่อนคลายด้วยวิธีการที่นุ่มนวล อะไรประมาณนี้...

“จะว่าไป เบาะของพี่เซจินมีริบบิ้นติดอยู่ด้วยนะครับ”

“จริงด้วย เซจิน ตัวการ์ตูนหนูตะเภาน่ารักดีนะ”

“...อืม ก็น่ารักจริงแหละ”

“ครับ อ้อ พี่ซื้อมันมาเพราะนึกถึงตอนที่ดูวิดีโอสีแฉักครั้งนั้นสินะครับ”

“...!!”

ใบหน้าของแพเซจินแดงจัดทันที

วิดีโอรีแอ็กชันที่พูดถึงมันก็คือรีแอ็กชันของสมาชิกเทสตาร์ต่อคลิป
การซ้อมใหญ่คอนเสิร์ตครั้งแรกซึ่งรวมอยู่ในชุดวิดีโอคอนเสิร์ตครั้งนี้

พวกเขาบอกว่าจะปล่อยคลิปนี้เพื่อโปรโมตวิดีโอหนึ่งะ

และในตอนทีแสดงรีแอ็กชันต่อสิ่งนั้น แพเซจินก็ตกตะลึงจน
เสียอาการ เป็นเพราะการแสดงยูนิตที่แต่งตัวจัดเต็มตั้งแต่เสื้อแจ็คเก็ต
ยีนสีน้ำเงินไปจนถึงรึบบิ้นอันใหญ่เบือเริ่มซึ่งปรากฏในวิดีโอการซ้อม
แถมยังมีคำถามจากทีมงานที่ทำเบื้องหลังอีกด้วย

[รึบบิ้นนี้ดูเข้ากับคุณมากเลยนะคะ!]

[...เอ่อ ไม่หรอกครับ]

ในคลิปปรากฏภาพแพเซจินพูดจบแล้วเดินหนีไปท่ามกลางเสียง
หัวเราะลั่นอย่างไร้ความปรานีของชายยูจิน และดูเหมือนแพเซจินจะนึก
เรื่องนั้นออกพอดี จึงร้องแหวออกมา

“ไม่ใช่ซะ! ฉันแค่เห็นว่ามันดูคล้ายแฮมสเตอร์เท่านั้นเอง...!”

“อื้อ แฮมสเตอร์”

“ฉันไม่ได้หมายความว่าตัวเองเป็นแฮมสเตอร์! ตะ...แต่แฟน ๆ
เรียกฉันแบบนี้!”

“งั้นหนูตะเภาก็คือแฮมสเตอร์ตัวใหญ่เหอะครับ”

“อื๊ก”

แพเซจินถูกคำชมที่ไร้เจตนาร้ายของสมาชิกในวงเล่นงานจน
ไปไม่เป็น และคงจะหายจากอาการนี้ไม่ได้ง่าย ๆ ไปอีกพักใหญ่

ตุรกกัใคร่กลมเกลียวกันไม่เลว ถือว่ายังป็นนัดเดียวได้نگสองตัว

ฉันคิดพลงย้มบาง ๆ แล้วละสายตาจากแพเซจิน ทันใดนั้น

ฉันก็สบตากับพวกคนโต๊ะข้าง ๆ ที่เพิ่งเข้ามานั่งพอดี

“...!”

“อ้าว! คุณมุนแด~!”

ทันทีที่สายตาสบกับสมาชิก VTIC สองคนที่เคยร่วมรายการวาไรตี้ด้วยกันครั้งก่อน พวกเขาที่ยิ้มกว้างและโบกมือให้ และที่ยืนถัดจากพวกเขาก็คือเจ้าหมอนั่น...คนที่เคยพยายามจะเอาค้อนทุบหัวฉัน

ชงรยอแห่ง VTIC

นี่เป็นครั้งแรกหลังจากพักร้อนเลยหรือเปล่านะ

อันที่จริงก็ไม่ต่างจากที่คิดไว้ ฉันไม่ได้รู้สึกกังวลอะไรเป็นพิเศษดูจากที่ก่อนหน้านี้เขาเจียบหายไป เป็นไปได้ว่าเขาคงจะไม่ทำเรื่องไร้สาระอีกแล้ว

งั้นก็ปล่อยให้เรื่องมันผ่านไปดีกว่า

เป็นอย่างที่คาด ฉันได้ยินแต่เสียงคนอื่นคุยกัน ดูเหมือนพวกเขาจะตั้งใจพูดเสียงดังให้เข้ากับบรรยากาศคึกคักของงานประกาศรางวัล

“ช่วงนี้ผมดูรายการเรียลิตี้ของคุณด้วยครับ!”

“ขอบคุณครับ”

เพราะการคัมแบ็กถูกเลื่อนออกไป พวกเขาคงใช้เวลาอยู่บ้านเจียบๆ ไล่ดูคลิปวิดีโอและรายการต่างๆ จนหมด

แต่ดูเหมือนหนึ่งในสมาชิก VTIC จะเข้าใจผิดว่าท่าที่เรียบเฉยของฉันเป็นเพราะเขาเหมือนแค่พูดตามมารยาท เขาเลยพูดเสริมอีกครั้ง

“เดี๋ยวลี พวกเราดูด้วยกันจริงๆ นะ สนุกมากเลยครับ!”

“ใช่แล้ว พี่เองก็ว่าสนุกมากไม่ใช่เหรอ”

“...!”

หนึ่งในสมาชิกหาคนเออออด้วย จึงไปดึงชงรยอเข้ามาร่วมวงสนทนา

ช่วยไปสักทีเถอะ ขอร้อง

เมื่อก็ยังพอเรียกได้ว่าเป็นการพูดคุยแบบพอดีๆ แต่ตอนนี้บรรยากาศเริ่มแปรเปลี่ยนเป็นความอึดอัด ถ้าภาพนี้บังเอิญไปติดในแฟนแคมของใครเข้า คงได้เกิดข่าวลือกันยกใหญ่

ไอ้พวกนี้มันน่ารำคาญจริงๆ

จังหวะที่ฉันกำลังถอนหายใจก็ดันสบตากับซองรยอพอดี

“...”

เขาทำเพียงพยักหน้าเบาๆ แค่นั้น

ไฮ้

นั่นเป็นท่าทีที่เหมาะสมตามสถานการณ์เสียจนฉันประหลาดใจ ดูเหมือนว่าหลังจากโดนฟาดไป หมอจะเริ่มมีสามัญสำนึกขึ้นมาบ้าง

“อ้า~ ขอบคุณรุ่นพี่มากๆ นะครับ! ช่วงนี้พวกเราเองก็ดูการแสดงของรุ่นพี่บ่อยมากเหมือนกัน~”

“โอ้~ ฟังแล้วชื่นเลยแฮะ!”

“นั่นสิ!”

“เพราะงั้นวันนี้เราเลยตั้งใจมากกว่าจะนั่งให้เรียบร้อย จดจ่ออย่างเต็มที่ ถึงขั้นเตรียมเบาะรองนั่งมาด้วยเลยละครับ!”

“วะฮ่าๆๆ! ที่แท้ก็เอามาเพื่อการนี้หรือหะอ”

“แน่นอนครับ~ รุ่นพี่ สู้ๆ นะครับ!”

“ครับ คุณรุ่นน้องก็สู้ๆ!”

เซจินใหญ่จัดการจบบทสนทนาได้อย่างแนบเนียน สงสัยฉันต้องเลี้ยงเนื้ออย่างเขาจริงๆ ซะแล้ว

ถือว่าทำงานคุ้มค่าข้าว

แพเซจินที่อยู่ตรงนั้นเองก็ด้วย แต่เขาไม่ได้มองไปทาง VTIC ก็นับว่าทำหน้าที่พอคุ้มค่าข้าวอยู่ละนะ

ทัวร์คอนเสิร์ตประสบความสำเร็จ
จำนวนผู้ชมจึงทะลุเป้าสองแสนคนอย่างง่ายดาย
สถานะผิดปกติ ‘ผู้ชมหรือตาย’ ถูกลบเรียบร้อย
ถ้าเป็นไปตามที่ซองรยอบอก นี่น่าจะเป็นครั้งสุดท้ายแล้ว
ถึงนั้นแทนที่ระบบจะกำหนดให้เขาได้ตรวจสอบ ‘ความจริง’ เหมือนอย่างทุกที
หนนี้ถึงมีตัวเลือกอื่นเพิ่มมาสินะ

[: รับเหรียญ Click!]

ทว่าเมื่อลองคลิก...ถึง ๆ ๆ ๆ !!
สถานะผิดปกติต่างๆ ทั้งที่เคยเห็นและไม่เคยเห็นก็ถั่งซึ้นมารัวๆ ราวกับระบบถูกแฮ็ก
จนในที่สุด...

[สถานะผิดปกติ : ‘ผู้ชมหรือตาย’!]

[หากไม่สามารถพบกับผู้ชมเกิน 400,000 คนภายในระยะเวลาที่กำหนด
‘พิคมูนแด’ จะตายทันที]

ไม่ใช่แค่ตาย แต่เป็น ‘พิคมูนแด’ ตายอย่างนั้นแหละ
นี่มันเรื่องอะไรกันเนี่ย!

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-8361-4



9 786161 883614

นิยายเรื่องนี้มีเนื้อหาเกี่ยวกับความรุนแรง

525 บาท